

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

prøver på at forstå hinanden og prøver på at lade hinanden have rum!

Nu vender jeg lige tilbage til det med museerne, for jeg glemte at svare på spørgsmålet om åbningstiderne. De sene åbnings-tider, eventuelt aftenåbnings-tider, er jo også et økonomisk spørgsmål, men jeg mener i øvrigt, at det er et af de steder, hvor man skal sætte ind. Man har f. eks. prøvet på Glyptoteket at have musikantener sammen med aftenåbning. Der er absolut et punkt, hvor der kan sættes ind, og hvor det dog er en overskuelig økonomisk indsats, der skal til.

Der blev talt om — jeg tror, det var fra hr. Lembourns side — at det var værket, der skulle støttes. Det er jo også ideen i statens kunsthåndværk, der jo giver støtte i produktionsøjeblikket, dels produktionspræmier, dels støtte til kunstneren, mens han er i den skabende akt.

Man taler om at få kunst ud til folket, jeg mener i øvrigt også, at den skulle ud i kantinerne, som jeg tror er et vældig modtageligt sted både for den ægte og for den rigtige forargelse, fordi den får samtalen i gang. Jeg blev ringet op efter indlægget i går fra AOF, der fortalte mig — hvad jeg i øvrigt godt vidste, men jeg havde nu ikke draget det frem her, hvis jeg ikke lige var blevet mindet om det — at ude i Nora Bio på Nørrebro, hvor man jo har en stor og åben foyer, har man i de to sidste år haft skiftende kunstudstillinger. Her ville man foretage et eksperiment for at prøve, om det overhovedet betød noget, og så fjernede man i en 14 dages periode billederne uden at sige noget om det, og der havde været mange, mange, der kom og sagde: må vi dog ikke få vores billeder igen! Og da så billederne kom igen, blev der en fornyet glæde og diskussion om dem. Der er uhyre meget at gøre.

Der blev talt om muligheden for eller nødvendigheden af måske at skaffe sig et klarere billede over hele dette kunstformidlings- og kulturområde, og om man burde sætte noget forskning i gang. Enkelte delopgaver, som f. eks. at undersøge Holstebro før og efter kunsthåndværksens time deroppe, kunne måske være på sin plads; det er da noget, man kan tale om. Men der ligger jo uhyre mange opgaver for, og jeg synes, at der er en stor aktivitet rundt omkring på

det kunstneriske område. Jeg synes ikke, der er så langt mellem kunstneren og modtagerne, som det blev sagt fra visse sider. Der bliver jo bl. a. på vore kunstudstillinger solgt mere end nogen sinde; det er jo også, fordi der er bedre råd til det, men hos mange mennesker er der en stor vågenhed over for hele dette område, så hvad man kan støtte af eksperimenterende og arbejdende grupper, vil altid — inden for de økonomiske grænser, der indtil nu er vore — møde en meget positiv holdning fra kulturministeriets side.

Der ligger unægtelig opgaver fremover, det er også nævnt her; der ligger spørgsmålet om det kgl. teater, om nationalmuseet, om udbygningen af teatre og museer ude i landet. Vi har ingen virkelig eksperimentalscene, hvad der er yderst uheldigt efter min mening, vi har intet specialmuseum for moderne kunst, men dér er jo Louisiana gået foran på en udmærket måde, og vi håber jo nu, at man også kan støtte virksomheden på Louisianamuseet, som jo har været opmuntrende derved, at det virkelig har kunnet trække folk til sig i helt forbavsende grad.

Jeg tror ikke, der er grund til, at jeg føjer flere bemærkninger til i dag. Jeg vil igen udtrykke glæde over debatten og over, at vi har kunnet få den i gang her. Jeg ved, at i det norske storting har man omkring finanslovdebatten traditionsmæssigt også en speciel debat om alle de kulturelle problemer, og det kunne man i og for sig ønske at vi havde her i tinget; det synes jeg ville være en ganske udmærket ting.

Det har jo været mærkeligt at have siddet 13 årovre i kirkeministeriet og, jeg havde nær sagt gælet op om — om det så har været i tide eller utide — at det er dér, hvor kirke og kultur mødes, folkets marv og kraft giver sig til kende, og det betyder ikke, at jeg vil mane tider frem, som ikke er tider i dag, det er ikke et spørgsmål om, hvad den enkelte mener og tror religiøst og politisk, det tør jeg nok sige; men når jeg bruger den vending stadig væk: det er på det punkt, hvor kirke og kultur mødes, at der er et kraftcenter, så er det jo, fordi den menneskeopfattelse, som vi bygger på, og som er vokset ud af læren om det, man kalder det almindelige præstedømme, den